

Sygn. akt I CZ 74/07

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Lech Walentynowicz

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi AB i DB

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego
w T.

z dnia 14 kwietnia 2004 r., sygn. akt [...],

wydanego w sprawie z powództwa SC

przeciwko AB, DB i DB

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2007 r.,

zażalenia pozwanych AB i DB

na postanowienie Sądu Rejonowego w T.

z dnia 4 grudnia 2006 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

W dniu 5 czerwca 2006 r. pozwani DB, AB i DB wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 14 kwietnia 2004 r.

Zarządzeniem z dnia 14 lipca 2006 r. przewodniczący w Sądzie Rejonowym w T. wezwał skarżących do usunięcia braków formalnych skargi przez „przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienie, uprawdopodobnienie grożącej pozwanym szkody, wykazanie, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi i dołączenie trzech odpisów tak uzupełnionej skargi”.

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2006 r. Sąd Rejonowy w T. odrzucił skargę pozwanych. Sąd pierwszej instancji uznał, że uzupełniona skarga w dalszym ciągu zawiera braki formalne, do których usunięcia skarżący zostali wezwani.

Zażalenie pozwanych na wymienione postanowienie zostało odrzucone postanowieniem Sądu Rejonowego w T. z dnia 4 grudnia 2006 r. ze względu na nie uzupełnienie - mimo wezwania - braków pełnomocnictw udzielonych przez skarżących adw. TK. Postanowienie to pozwani zaskarżyli zażaleniem.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2007 r. Sąd Rejonowy w T. odrzucił zażalenie pozwanego DB na powołane postanowienie z dnia 4 grudnia 2006 r. ze względu na nie uiszczenie od niego należnej opłaty. Postanowienie to nie zostało zaskarżone.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2007 r. Sąd Okręgowy w T. uznał się niewłaściwym i zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji z dnia 4 grudnia 2006 r. przekazał do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Pismem procesowym z dnia 14 maja 2007 r. pozwani cofnęli przedmiotową skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ze względu na nie zaskarżenie przez pozwanego DB postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 5 marca 2007 r. postanowienie tego Sądu z dnia 4 grudnia 2006 r., zaskarżone rozpoznawanym zażaleniem, uprawomocniło się w stosunku do tego skarżącego. W konsekwencji przedmiotem rozpoznania Sądu Najwyższego może być wyłącznie zażalenie pozwanych AB i DB. Ponadto stwierdzić trzeba, że bezskuteczne w stosunku do skarżącego DB pozostaje cofnięcie przedmiotowej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem powołanego wyroku Sądu Rejonowego w T., gdyż nastąpiło po prawomocnym zakończeniu postępowania zainicjowanego tą skargą.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że kompetencja sądu pierwszej lub drugiej instancji do odrzucenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tego sądu ogranicza się wyłącznie do przypadków wskazanych w art. 424⁶ § 3 k.p.c. Odrzucenie skargi przez ten sąd może zatem nastąpić wyłącznie wówczas, gdy nie została ona opłacona lub gdy strona - mimo wezwania przez przewodniczącego - nie uzupełniła braków skargi. Podkreślić trzeba, że w rachubę wchodzi tylko braki formalne pisma procesowego wymienione w art. 424⁵ § 2 k.p.c., gdyż niespełnienie przez skarżącego wymagań ujętych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. stanowi brak nieusuwalny, powodujący odrzucenie skargi a *limine*. Odrzucenie skargi z powodu niespełnienia wymagań konstrukcyjnych określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., a także z powodu uchybienia terminowi do wniesienia skargi oraz innych przyczyn wyłączających jej dopuszczalność (np. niezachowania przymusu adwokacko - radcowskiego, nie wystąpienia szkody wskutek wydania zaskarżonego orzeczenia, nie wyczerpania dostępnych środków prawnych i braku wyjątkowego wypadku przewidzianego w art. 424¹ § 2 k.p.c.), należy do wyłącznej kompetencji Sądu Najwyższego.

Przechodząc do oceny zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu pierwszej instancji z dnia 4 grudnia 2006 r., wskazać należy, że Sąd ten był co do zasady uprawniony do dokonania oceny spełnienia wymagań formalnych zażalenia na postanowienie tego Sądu z dnia 21 sierpnia 2006 r. o odrzuceniu skargi. Obejmowało to również ocenę prawidłowości pełnomocnictwa do wniesienia tego zażalenia i - w razie potrzeby - wezwanie do usunięcia dostrzeżonych w nim braków. Niemniej jednak skarżące trafnie podniosły, że braki udzielonych przez nie

adw. TK pełnomocnictw, do których usunięcia wezwał przewodniczący w Sądzie Rejonowym, w istocie nie wystąpiły. Z treści pełnomocnictw dołączonych do skargi wynika bowiem jednoznacznie, że obejmują one postępowanie wywołane skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 14 kwietnia 2004 r., w tym postępowanie zażaleniowe na postanowienie o odrzuceniu tej skargi. Uznać trzeba zatem, że zażalenie odrzucone zaskarżonym postanowieniem z dnia 4 grudnia 2006 r. nie było dotknięte brakami formalnymi. W konsekwencji, Sąd Rejonowy nie miał podstaw do zastosowania sankcji odrzucenia zażalenia na postanowienie tego Sądu z dnia 21 sierpnia 2006 r. Rozpoznawane zażalenie okazało się więc zasadne, a zaskarżone postanowienie należało uchylić.

Z podanych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).